

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2018. július 22.
(vasárnap)**

Czakó Zoltán

FÉLELEMTŐL A HITIG

Énekek: 372,1; 271,1-2; 23; 295

Lekció: Zsolt 107,23-32

Alapige: Lk 8,40-56

Amikor Jézus visszatért, a sokaság örömmel fogadta, mert mindnyájan várták őt. Ekkor egy Jairus nevű ember jött hozzá, aki a zsinagóga előjárója volt; és Jézus lába elé borulva kérlelte, hogy jöjjön el a házába, mivel egyetlen leánya, aki mintegy tizenkét éves volt, halálán van. Menet közben a sokaság minden oldalról szorongatta. Ekkor egy asszony, aki tizenkét éve vérfolyásos volt, (és minden vagyonát az orvosokra költötte,) de senki sem tudta meggyógyítani, odament, hozzáférkezve megérintette a ruhája szegélyét, és azonnal elállt a vérfolyása. Jézus ekkor ezt kérdezte: „Ki érintett engem?” Amikor mindnyájan tagadták, Péter így válaszolt: „Mester, a sokaság szorongat és tolong körülötted!” De Jézus ezt mondta: „Valaki érintett engem, mert észrevettem, hogy erő áradt ki belőlem.” Mikor az asszony látta, hogy nem maradhat észrevétlen, remegve előjött, eléje borult, és elbeszélte az egész nép előtt, hogy miért érintette meg őt, és hogy miként gyógyult meg azonnal. Jézus pedig ezt mondta neki: „Leányom, hited megtartott téged, menj el békességgel!” Még beszélt, amikor jött valaki a zsinagógai előjáró házatól, és így szólt: „Leányod meghalt, ne fáraszd tovább a Mestert!” Amikor Jézus ezt meghallotta, ezt mondta neki: „Ne félj, csak higgy, és meggyógyul.” Amikor bement a házba, senkit sem bocsátott be, csak Pétert, Jánost, Jakabot, meg a kislány apját és anyját. Mindnyájan sírtak és gyászolták a leányt, de ő így szólt hozzájuk: „Ne sírjatok, nem halt meg, csak alszik!” Erre kinevették, mert tudták, hogy meghalt. Ő azonban megfogta a leány kezét, és szólította: „Leányom, ébredj!” Ekkor visszatért bele a lélek, és azonnal felkelt. Jézus pedig meghagyta, hogy adjanak neki enni. Szülei nem tudtak hová lenni az ámulattól, ő pedig megparancsolta nekik, hogy senkinek ne mondják el, ami történt.

Imádkozzunk!

Drága Úr Jézusunk! Te látod hogyan jöttünk most így Te eléd. Te látod azt is milyen nehézségek, milyen nyomorúságok vannak a mi életünkben. És te látod azt is, hogy mennyire vágyunk arra, hogy csak egyetlen szót szólj az ilyen helyzetekben

FÉLELEMTŐL A HITIG

---

hozzánk, és akár 10-15 évig is emlékezünk erre az egyetlen egy szóra, vagy arra az egyetlen egy mondatra, amivel bátorítottál bennünket. Azért könyörgünk Hozzád, hogy most is így szólj hozzánk, formálj bennünket. Könyörgünk hozzád ezért a mostani Istentiszteletért, hogy Te szólj, óvj minden emberi bölcsességtől. A Te Szentlelkeddel szólj most hozzánk!

Ámen.

Igehirdetés

Egy keresztyén ember életét szeretném elétek tárni, és ezt azért is merem nektek elmondani, mert ő is elmondta ezt bizonyágtételként nagy körben. Két lánytestvére volt, amiből az egyik egy átbulizott éjszaka után soha nem kelt fel, pedig semmi betegsége nem volt azelőtt. A másik lánytestvére pedig öngyilkos lett. Mivel reggel 5-től egészen este 10-ig dolgozott, nem sok ideje volt foglalkozni a feleségével. Ennek következtében tönkre is ment a házassága. Utolsó elkeseredettségében elment egy gyülekezetbe és a lelkésztől kért segítséget. Mind a ketten hitre jutottak: a férj is és a feleség is. Azóta született 3 gyermekük.

„A lányod meghalt, ne fáraszd tovább a Mestert.” (49. vers). Nem tudok elképzelni ezeknél a szavaknál rosszabb szavakat egy szülő életében. Nekem már az is egy nagy félelem, ha egy gyerektáborban valamelyik gyerekkel történik valami. Sokszor eszembe jut az is, hogy inkább velem történne az a dolog, mint azzal a szegény gyerekekkel. Hát akkor egy szülő?

Úgy hiszem a legtöbb szülő kelt már fel hajnali 3 órakor, mert beteg a gyermeke és gondolom imádkozott is a gyermekért. Hány szülő idegeskedett már a sürgősségin egy sebesült vagy súlyosan beteg gyermek mellett és közben szintúgy imádkozott azért, hogy Isten kímélje meg a gyermekét, azt, aki a szívéhez a legközelebb áll.

Azt gondolom, hogy a szülők reményei sokszor a gyermekükhöz kötődnek. Ha meghal egy gyermek, akkor a remény is meghal vele együtt. Gyermekek nélkül a jövő reménytelennek tűnik. Azt gondolom, hogy akik szülők a gyülekezetben átérzik Jairus zaklatottságát és fájdalmát. Lukács azt mondja nekünk, hogy a kislány 12 éves és Jairus egyetlen lánya volt.

A zsinagógai előljáró és felesége azonban rémülten nézték, ahogyan egyetlen lányuk haldoklik. Nem tudjuk, milyen betegségről van szó, vagy, hogy mennyi ideig tartott a betegség, de az nyilvánvaló a történetben, hogy a halálán van.

El tudom képzelni, hogy napok óta a felesége a következőket mondta neki:

– Tudod drágám, ez a Mester, Jézus, sokakat gyógyított már meg. Miért nem mész el hozzá, és kéred meg, hogy gyógyítsa meg a lányunkat?

– Tudom, hogy sokakat meggyógyított – válaszolhatta Jairus – de tudod azt is, hogy a vezetőink szemben állnak vele. A zsinagóga vezetőjeként nem mehetek Jézushoz.

– Értem – felelhette a felesége – de tudod, hogy meggyógyította a király tisztviselőjének a fiát. (Jn 4,46-54) És ugyanígy meggyógyította a kapernaumi százados szolgáját. (Lk 7,1-10).

– Tudom – felelhette Jairus – de ha elmegyek Jézushoz nem biztos, hogy megtarthatom a pozíciómat. Nagyon sok rabbi meg fog gyűlölni, ha Jézushoz megyek. Még a zsinagógai előljárói helyzetemet is elveszíthetem.

Végül Jairus nagyon jól tudta, hogy nincs más választása és elment Jézushoz abban a reményben, hogy a lányát meggyógyítja.

Azt gondolom nyilvánvaló mindannyiunk számára a lecke: **A nehéz helyzetekben a hit útjában álló akadályokat ki kell küszöbölnünk és bízunk kell Jézusban.**

Előbb vagy utóbb mindannyian szembesülünk olyan félelmetes helyzetekkel, amikben nem tudjuk, hogy mit tegyünk. A talaj kicsúszik a lábunk alól, vagy a nagy szökőár eláraszt bennünket. Az ilyen helyzeteknek azt hiszem, egyikünk sem örül, de Jairus története megmutatja nekünk, hogy...

1. A nehéz helyzeteknek vannak előnyei számunkra – Jairusnak három előnye származott mindebből:

a) A nehéz helyzetek segítenek a prioritások tisztázásában

Könnyű egy életen át olyan dolgokkal foglalkozni és olyan dolgokat az életünk első helyére tenni, amik egyáltalán nem fontosak, egészen addig, amíg egy válság az életükben be nem következik.

Mint zsinagógai előjáró, Jairus volt felelős az épület karbantartásáért és a szolgálatok megszervezéséért. Ez egy hatalmas felelősség egy embernek, és az ilyen vezető feladatot csak olyannak adták, akinek rengeteg pénze és nagy befolyásoltsága volt. Valószínűleg Jairus egy olyan ember lehetett, aki túlzottan elkötelezte magát ezek felé a külső érdekek felé. De a közösségben elért sikere és presztízse hirtelen nagy jelentőségnek tűnt, amikor szembesült egyetlen lányának az elvesztésével.

A világi sikerek nem biztosítanak bennünket afelől, hogy nem fognak bennünket tragédiák érni. Lehet, hogy hozzáférhetek a rendelkezésre álló legjobb orvosi kezelésekhöz, de az orvosok is sokszor csak annyit tudnak mondani, hogy készüljünk fel a halálra és arra, hogy búcsúzzunk el szeretteinktől.

Az unokatestvérem felesége volt az, aki nagyon szerette a férjét, és aki mindent megcsinált a ház körül. A felesége mindig úgy gondolt rá, hogy milyen csodálatos az ő férje. Senki és semmi nem tudja elpusztítani. Egyik alkalommal azonban telefonhívást kaptam a feleségtől. Miközben a férje a munkahelyére ment korán reggel biciklivel, egy pékszállító autó – az előzési távolságot nem tartva be – a visszapillantó tükörrel fejbe ütötte. Olyan ütést kapott, hogy két nap múlva meg is halt. Amikor találkoztam a feleségével egy teljesen más asszonyt láttam magam előtt. Teljesen összetörve állt előttem és azon gondolkozott, hogy a férjével hogyan történhetett ilyesmi, aki olyan erős volt. A prioritási sorrend megváltozott az életében. A férje, aki eddig az első volt, most már eltűnt onnan, és rögtön az Istenkérdés vált a legfontosabbá számára.

b) A nehéz helyzetek elveszik a büszkeségünket

Nem tudom, hogy a férfi ego a mi korunkban ugyanolyan volt e, mit az első századi Izraelben. De a mai kultúránkban a férfi macsóként van ábrázolva. Azért őszintén valljuk meg, nem szeretjük elismerni ezt, hogy gyengék és rászorulók vagyunk. Szeretjük azt gondolni magunkról, hogy kemények vagyunk minden helyzetben.

Egyszer egy házaspárral utaztam egy autóban. Egy iskola minden évben éjszakai túrát szervezett a diákjainak és mi voltunk az egyik állomáspontra. Ezt az állomáspontra kellett a férjnek megtalálnia, mert ő volt az iskola egyik tanára, minket pedig azért hívott el, hogy segítsünk neki. Már jó ideje a környéken autókáztunk, amikor a felesége a következőket mondta: „Menjünk be abba a benzinkútba, és kérdezzük meg,

hogyan jutunk oda.” A férj a következőt válaszolta: „Drágám megtalálom, nem kell emiatt aggódnod.” Két és fél órával később meg is találtuk a helyszínt.

Ez a nehéz helyzet minden büszkeségétől megfosztotta Jairust: Jézus lába elé esett és teljesen beismerte, hogy tehetetlen. Nem éppen zsinagógai előljárónak nézett ki. Valószínűleg bepisztította a szép ruháját, de nem érdekelt. Tudta, hogy szüksége van Jézusra. Hajlandó volt elismerni a szükségleteit, és megalázni magát, még a nyilvánosság előtt is. Ez adta meg a lehetőséget arra, hogy az Úr Jézus hatalmasnak bizonyuljon.

Ha ragaszkodunk a büszkeségünkhöz imádságban a következőt mondjuk: „Uram, minden helyzetet én irányítok, de egy kis tanácsot elfogadok Tőled.” Az az ember, aki elveszti a büszkeségét a következőt mondja: „Uram, ha te itt nem cselekszel, akkor nincs remény.”

Hudson Taylor misszionárius mondta, hogy amikor elment Kínába az evangéliumot hirdetni, az első dolga az volt, hogy körülnézett, és olyan embert keresett, aki elég gyenge a feladat elvégzésére. A nehéz helyzetek ugyanis eltörlik a büszkeségünket, és azt eredményezi egy keresztyén ember életében, hogy az Úr hatalmas erejében bizakodjon.

c) A nehéz helyzetek emlékeztetnek halandóságunkra

Jairusnak kiemelkedő pozíciója volt: jó kapcsolatokat tartott a zsidó vezetőkkel. Viszont jelen pillanatban Jézus nem volt népszerű téma. Valójában azt tervezték, hogy hogyan ölik meg őt (Mk 3,6). Valószínű, hogy Jairus nem kockáztatott. De a haldokló lánya arra kényszerítette őt, hogy jöjjön és bízson Jézusban.

Néhányan nehéz helyzetekkel szembesülünk – nehéz házasság, lázadó gyermek, valamilyen egészségügyi probléma, munkavesztés vagy pénzügyi probléma. Bármilyen legyen a nehéz helyzet, gondolj arra, hogy nagyon hasznos is lehet, hisz világossá teszi a prioritásodat, megszünteti a büszkeségedet, és arra készíti, hogy bízson Jézus Krisztusban, de ez a hit nem egy könnyű dolog ilyen helyzetben. Miért? Most ezeket nézzük meg a következő pontban:

2. A félelmetes helyzetekben ki kell küszöbölnünk a hit akadályait

Amikor Jairus Jézushoz jött, bízott abban, hogy Jézus meg tudja gyógyítani a lányát. Viszont volt néhány akadály, amelyeket le kellett győznie: Már említettem a közvélemény **akadályát**. Mit várnak a rabbik és mások a zsinagóga előljárójától, aki most Jézus lába elé borult? Akadály volt még a saját **hírneve és büszkesége** is, amellyel kapcsolatban azt érezhette, hogy ezeket meg kell védenie.

Meg kellett küzdenie a **közbeavatkozó asszonnyal** is, mivel a vérfolyásos nő megakadályozta Jézus útját Jairus házába. Elképzelem, hogy Jairus mit gondolhatt: „Miért kellett ennek a nőnek most megérintetnie Jézus ruhájának a szegélyét? Miért nem jött el holnap? A lányom haldoklik! Minden más másodlagos ehhez képest!”

A legrosszabb félelmei váltak ismertté, amikor eljöttek a barátai, hogy elmondják neki, hogy a lánya már meghalt. Ez a hit másik nagy akadály: **értelmes, de félrevezető barátok**, akik akadályoznak abban, hogy ragaszkodjunk az egyetlen reményforráshoz. Amit mondanak, igaz lehet – Jairus lánya meghalt. De soha nem számolnak Jézus hatalmas erejével. Jézussal van remény, még akkor is, ha az emberi remény már elveszett!

Jézus segítségével Jairusnak sikerült elhárítania az akadályokat, de amikor megérkeztek a házába egy másik csoporttal találkozott. A ház ugyanis már tele volt „szak-szerű” gyászolókkal. A zsidó szokás azt követelte, hogy a legszegényebb férfinak is legalább két fuvolást és egy „gyászolót” kell biztosítani a felesége vagy a gyermeke halálakor. Jairus viszont, mint a zsinagóga elöljárója, és mint gazdag ember, igen sok „gyászolót” tudott biztosítani erre az alkalomra. Ezek a fizetett emberek ilyenkor táncoltak, jajveszékelve sírtak. Ez a jelenet fogadta Jézust és Jairust, amikor beléptek a házba.

Jézus pedig így szólt: *„Ne sírjatok, nem halt meg csak alszik!”* (8,52). A gyászolók viszont kinevették Jézust, mert tudták, hogy a lány meghalt. *„Mit okoskodik ez az ember, aki épp most érkezett a helyszínre, és aki még soha nem látta ezt a lányt?”* Jairus újabb akadállyal szembesült: Vagy **hisz Jézusnak**, vagy azoknak **a gúnyolódóknak hisz, akiknek az oldalukon a kész tények álltak.**

Csak egy apró betűs részt akarok itt megjegyezni: Jézus szavai néhány magyarázót arra kényszerítettek, hogy azt mondják, hogy a lány valójában nem is volt halott, csak kómába került. Viszont Lukács szavai egyértelművé teszik számunkra a lány állapotát. (8,53; 55 „visszatért belé a lélek”). De miért fogalmazott így Jézus akkor, hogy alszik? Azért testvérek, mert a Szentírás úgy fogalmaz a halállal kapcsolatban, ami olyan, mint az alvás. Két szó létezik a görögben a „feltámadásra”. Most csak az egyikről akarok beszélni. Az egyik így hangzik szó szerint: „felébreszt”. Nagyon sok helyen használja ezt a szót a Szentírás. Csak néhány példát nézzünk meg:

„Ifjú neked mondom, kelj fel!” (Lk 7,14; naini ifjú feltámasztása)

„Menjetek el, vigyétek hírül Jánosnak, amit láttatok és hallottatok: Vakok látnak, sánták járnak, leprások tisztulnak meg, süketek hallanak, halottak támadnak fel, a szegényeknek az evangélium hirdettetik, és boldog, aki nem botránkozik meg énbennem.” (Lk 7,22; Keresztelő János kérdésére)

„Mit keresitek a holtak között az élőt. Nincs itt, hanem feltámadt.” (Lk 24,5-6; Az angyalok Jézus sírjánál mondják ezt, azt asszonyoknak, akik illatszereket visznek magukkal)

De mit akarok ezzel mondani a testvéreknek? Nagyon egyszerű dolgot: Jézus jelenlétében a halál csak ideiglenes dolog, olyan, mint az alvás.

Ezek a jajveszékélő emberek, akik megijesztették Jairust, egyáltalán nem tudták, hogy Jézus miről beszél.

Ha szörnyű helyzetekkel szembesülünk, nem könnyű Jézusban bízni. Az akadályok, a kudarcok sokszor a hitünket, a bizalmunkat fessegetik, és ezekben a helyzetekben olyan, mintha ezek a kudarcok egy személlyé válna, aki a következőt kérdezi tőlünk: „Csakugyan egyedül Jézus Krisztusban bízol?” A világ is gyakran fog nevetni rajtunk, és azt mondja: „Milyen bolond vagy, hogy Jézus Krisztusban bízol! A tények a mi oldalunkon állnak!” De Jézus szavával hadd bátorítsalak benneteket:

„Én vagyok az élet kenyere: aki énhozzám jön, nem éhezik meg, és aki énbennem hisz, nem szomjazik meg soha.” (Jn 6,35).

„Akit nekem ad az Atya, az mind énhozzám jön, és aki énhozzám jön, azt én nem küldöm el” (Jn 6,37)

3. A félelmetes helyzetekben Jézus Krisztusban kell bízni

Nagyon bátorító számomra is, ahogyan Jézus Jairust bátorítja és táplálja gyenge hitét ebben a válságban. Ugyanezt teszi velünk is ma Jézus.

a) Jézus kegyelme felénk, arra bátorít bennünket, hogy bízzunk benne:

Jairus hitt Jézusban, de ez nem volt különösen erős hit. A kapernaumi százados hitt abban, hogy elég csak Jézusnak szólania akár milyen távolságban is van, és a szolgája meggyógyul. De Jairus nem így ment Jézushoz. Nem azt mondta Jézusnak: „Eleg csak mondanod, hogy gyógyuljon meg a lányom és megtörténik. Kérlek, mondd ki!” Megkérte Jézust, hogy jöjjön vele és tegye rá a kezét. A kapernaumi századoshoz képest a hite gyenge volt, de Jézus így is elfogadta, és elkezdett Jairusal együtt menni.

Azt látom ebben is, hogy Jézus annyira kegyelmes. Nem kezdi az orrá alá dörögni a hitét, lám-lám, a kapernauminak sokkal nagyobb volt a hite. Nem küldi el Jairust, hanem ezzel a kis hitével kezd el vele Jézus elmenni. Jézus nem zavar el magától, még akkor sem, ha kicsi a hitünk. Lehet, hogy sírnunk kell és annyit mondanunk: „*Uram hiszek, segíts a hitetlenségemen.*” (Mk 9,24). Gyere Jézushoz bárhol is legyél, akár kétségek vagy nehézségek között, és Ő elkezd a munkáját.

b) Jézus másokban való munkája, arra bátorít minket, hogy bízzunk benne:

Jézus elkezdett Jairussal járni, de a 12 éve beteg nő ezt megzavarta. Ez akadályt jelentett Jairus hitének, mivel Jézus vele foglalkozott. De valójában ebben is volt bátorítás Jairus számára, hiszen, amikor látta, hogy a 12 éve beteg nőt meggyógyította, reménykedett abban, hogy ahhoz is van ereje, hogy az ő lányát is meg fogja gyógyítani. Nem akarok elméleteket gyártani, és nagy teológiát ráfűzni erre a gondolatra, de nézzétek meg, hogy a nő anyai ideje volt beteg, amennyi idős volt Jairus lánya. Vagy ahogyan Jézus megszólítja ezt az asszonyt: „Leányom...”, lehet, hogy részben Jairusra nézve nevezte így az asszonyt. Valójában láthatta azt, hogy Jézus, hogyan munkálkodik, mekkora hatalma van és arra is van hatalma, hogy a kislányát meggyógyítsa.

Ezért látom fontosnak a bizonyágtételeket. Isten elkezdi munkálkodni egy másik ember életében, amiről beszél is nekem személyesen vagy nagy közönség előtt.

Jairus úgy érezhette, hogy ő most itt félre van téve, miközben Jézus az asszonnal foglalkozik. A való életben is így néz ez ki: valamikor Isten megragad bennünket, és mindeközben azt gondoljuk vagy érezzük, hogy az imáink visszapattannak a plafonról. Amikor ezt történik, könnyű így gondolkozni: „Mi történik most itt?” Miért nem válaszol Isten az imáimra?” De aztán hallunk arról, hogy valaki más imádságát Isten meghallgatta, vagy megválaszolta, és ez bátorítson bennünket abban, hogy ugyanígy a mi imádságainkra is válaszolhat Isten. Még ha úgy tűnik, hogy most késlekedik, és nem foglalkozik velünk.

c) Jézus gyöngédsége, arra bátorít minket, hogy bízzunk benne:

Amikor eljöttek az emberek, hogy közöljék a kislány meghalt, azt gondolom Jairus arcára kiült a félelem és a pánik. De Jézus gyorsan és gyengéden megnyugtatta: „*Ne félj, csak higgy, és meggyógyul.*” (50. vers). Figyeljétek meg milyen gyengéden foglalkozott a kislánnyal is. Megfogta a halott kislány kezét. Úgy hiszem ebben a pillanatban egy zsidó szemrehányást tett volna Jézusnak: „Mi az, hogy egy halott kislány kezét megfogja? Tisztátalan lett!” Azután gyengéden így szól hozzá: „*Leányom ébredj!*” (54. vers). Az után azt mondta szüleinek, hogy adjanak neki valamit

enni! A nagy izgalomban mindenki könnyen figyelmen kívül hagyhatja ezt a gyakorlatias dolgot. Jézus gyengéden ápolja az egész embert.

Ha nem látjuk az életünkben Jézus gyengédségét felénk, hogyan akarunk bízni benne? Ez olyan, mint ahogyan egy apa a gyermekét tanítja biciklizni. Bízhatja nem? „Gyerünk! Jól csinálod! Folytasd!” Ha pedig leesik a bicikliről és felsérti a térdét, akkor az apa odamegy, gyengéden megtisztítja és bekötözi, azután pedig felsegíti, és arra bátorítja, hogy kezd újra.

d) Jézus hatalma a halálon, arra bátorít minket, hogy bizzunk benne:

Jézus számára a halottak feltámasztása olyan egyszerű dolog volt, mint egy alvó embert felébreszteni. Csak elhangzott Jézus szájából a szó, és a kislány életre kelt. Minden alkalommal, amikor Jézus feltámasztotta a halottakat, így szólt: A naini özvegy fiának így mondta: *„Ifjú, neked mondom, kelj fel!”* (Lk 7,14). Lázárnak: *„Lázár, jöjj ki!”* (Jn 11,43). Vagy máshol így mondja: *„Ne csodálkozzatok ezen, mert eljön az óra, amelyben mindazok, akik a sírban vannak, meghallják az Ő hangját, és kijönnek. Akik a jót tették, az életre támadnak fel; akik pedig a rosszat cselekedték, az ítéletre támadnak fel.”* (Jn 5,28-29). Azt mondja: *„Azon a napon”*. Azóta az ő hangja évszázadok óta halottakat támaszt fel, olyan embereket, akik lelkileg halottak és kegyelem által új életet kapnak. Jézus hangja még most is szól. *„Bizony, bizony mondom néktek, hogy eljön az óra, és az most van, amikor a halottak hallják az Isten Fiának hangját, és akik meghallották, élni fognak.”* (Jn 5,25).

Jézus azt akarja, hogy bizzunk benne, attól függetlenül, hogy milyen nehéz helyzetben vagyunk. A szereteteinket nem fogjuk visszakapni, de még ha nem is, bízhatunk a hatalmas erejében, és tudni fogjuk, hogy egy napon meg fog szólalni, és mindazok, akik benne bíztak össze fognak gyűlni Ő vele, győzedelmeskedve a bűn és a halál fölött.

Következtetés:

Egy bibliai tanár, G. Campbell Morgen elvesztette elsőszülött lányát. Negyven évvel később Jairus történetéből prédikált és a következőket mondta:

„Nem tudok úgy beszélni erről a történetről, hogy ne válna számomra személyessé és ne emlékeznék arra a 40 évvel ezelőtti időszakra, amikor elsőszülött kislányom meghalt. Hívtam Istent segítségül és Ő jött is, hogy megnyugtassa szívünket. „Ne félj, csak higgy!” Nem azt mondta, hogy „meg fog gyógyulni.” Földi értelemben véve nem volt egészséges, sőt, meg is halt. Isten a következőket mondta neki: „Talitha kumi kis bárány, kelj fel,” de ebben az esetben ez nem azt jelentette, hogy mindez földi értelemben történik. Ez azt jelentette, hogy magához vette és az eltelt időszak óta ott van nála. Minden nap, amikor rá gondolok, hiányzik, de ugyanígy hangzik Isten szava is: „Csak higgy”, amely erőt adott az elmúlt években.”

Testvérem, ha nehéz helyzetben vagy, amikor úgy érzed, hogy elnyelnek a mélységek, Jézus szava neked is szól: *„Ne félj, csak higgy.”* Jézus azt akarja, hogy a félelmeinktől eljussunk odáig, hogy egyedül csak benne bizzunk. Jézus az egyetlen, aki a félelmeink közepette megnyugtathat minket, mert egyedül Ő hódította meg a halált. Egy másik alkalommal a következőket mondta, és ezzel is szeretném befejezni: *„Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem. Az én Atyám házában sok hajlék van; ha nem így volna, vajon mondtam volna-e nek-*

FÉLELEMTŐL A HITIG

---

tek, hogy elmegyek helyet készíteni a számotokra? És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is.” (Jn 14,1-3)

Imádkozzunk!

Te látod mennyei édes Atyánk, hogy mennyi minden vesz bennünket körül. Megvalljuk neked őszintén, hogy olyan sokszor kétségekbe is esünk ezeknek láttán, főleg amikor saját magunk is megtapasztaljuk ezeket a nehézségeket. Bocsáss meg nekünk azért, amikor tényleg olyan kicsi a hitünk, mikor nem tudunk Benned bízni, de mégis annyira bátorító azt látni ebben a történetben is, hogy Te ezzel a kicsi hitünkkel sem hagysz egyedül bennünket.

Könyörülj azért így rajtunk, bátoríts meg bennünket, amikor ilyen helyzetekbe kerülünk, és azért könyörgünk Hozzád, hogyha lehetséges, akkor ments mi minket az ilyen helyzetekből, de ha nem is teszed meg, akkor könyörülj úgy rajtunk, hogy tanuljunk ezekből a helyzetekből. Tanuljuk meg azt, hogy csak Te legyél mindenben az első; tanuljuk meg azt, hogy maradjunk alázatosak ezekben a helyzetekben. Így legyél a mi pásztorunk, így vezess bennünket drága mennyei Atyánk!

Könyörgünk azokért, akik most valamilyen betegségben szenvednek. Gyógyítgasd őket, vagy ha nem is teszed meg ezt Urunk, akkor olyan benned bízó étellel ajándékozd meg őt, ami példa lehet mások számára. Olyan szép azt látni, amikor egy súlyos betegségben szenvedő ember még ilyen helyzetben is Téged szeret, és Téged dicsőít. Annyira megbátorít ez minket és még így is közel lehet vinni másokhoz az evangéliumot. Hisz nem azt látják mások, hogy mennyire ki van akadva az egész helyzetén, mennyire lázad minden és mindenki ellen, hanem azt látni, hogy az evangélium hogyan munkálkodik benne. És az ilyen ember csak örül annak, ha Hozzád költözik.

Így könyörülj rajtunk, és így Legyél a mi mennyi Atyánk!

Ámen.

295. ének

1. Jézusom, ki árva lelkem Megváltottad véreddel,
Kárhozattól óvtál engem, Bűnös szívem, ó, vedd el!
Add, hogy néked megháláljam. Hogy nem hagytál a halálban,
S megmutattad: Bármit adj, Én oltalmam csak te vagy.

2. Jézus, benned bízva bízom, Elpusztulnom, ó, ne hagyj!
Te, ki bűnön, poklon, síron Egyedüli győztes vagy:
Gyöngé hitben biztass engem, Készíts arra, hogy én lelkem
Láthat majd fenn, ó, Uram, Mindörökké boldogan.